

הדף	שם הדף	הרמז	הסוגיא בגמרא
קנ"א 2א	מקנ"א	מקח נאסר	ת"ר: מחשיכין על עסקי כלה ומת, ואומרים לו: לך למקום פלוני ואם לא מצאת במנה הבא במאיתים. ר' יוסי בר' יהודה אומר: ובלבד שלא יזכיר לו סכום המקח. הלכה: לא יזכיר לו סכום המקח, כלומר - סכום ידוע שלא להוסיף עליו.
קנ"ב 3א	מקנ"ב	מקבל ניחום בעשרה	אמר רב יהודה: מת שאין לו מנחמין, הולכים עשרה בני אדם ויושבים במקומו. הלכה: מי שאין לו אבלים להתנחם - באים עשרה בני אדם כשרים ויושבים על מקומו כל שבעה, ושאר העם מתקבצים עליהם לנחם אותם.
קנ"ג 3א	מקנ"ג	מקנה גוי נותן ביד הגוי	משנה: מי שהחשיך בדרך, נותן כיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי - מניחו על החמור. הלכה: מי שבא בדרך ונכנסה שבת, אם היה עמו גוי, נותן בידו את ארנקו שיוליכנו עבורו, כשאין גוי מניח על חמורו, שגוי קודם לנשיאת חמורו.
קנ"ד 1א	מקנ"ד	מקנה נושא דברים מקנהו=בהמתו	אמר רמי בר חמא: המחמר אחר הבהמה בשבת, בשוגג - אינו חייב חטאת, במזיד - חייב סקילה. ר' יוחנן אומר: המחמר - פטור מכלום. הלכה: אסור להוציא משא על בהמתו, שנאמר: "למען ינוח", ואם הוציא אינו לוקה, שהוא לאו הבא מכלל עשה.
קנ"ה 2א	מקנ"ה	מקנה האכל מקנה=בהמות, תאכל	משנה: מתירים פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסין את הכיפין אבל לא את הזירין. הלכה: מתירים קנה הקש של שיבולים, אבל לא מפספסין אותן (לפזרם) לבהמה. כללו של דבר: מותר לטרוח לבהמה בדבר שקשה לה באכילתו.
קנ"ו 1א	מקנ"ו	מקלי נותן מקמת קלי נותן במים	ת"ר: אין גובלין את הקלי ויש אומרים - גובלין. מאן יש אומרים? אמר רב חסדא: רבי יוסי בר' יהודה היא. והני מילי דמשני. והיכי משני? על יד על יד. הלכה: אין גובלין קמח קלי הרבה, אבל מעט מותר, ובתנאי שישנה מדרכו בחול.
קנ"ז 2א	מקנ"ז	מתירים זק"ן לנדרים	משנה: מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לנדרים שהן לצורך שבת. איבעיא להו: כשלא היה לו פנאי, או אפילו היה לו פנאי? ת"ש: דאיזדקקו ליה לרב זוטרא ושרו ליה, אע"ג דהוה ליה פנאי. הלכה: מפירין ומתירין לצורך שבת, אפילו שהיה לו פנאי להישאל קודם השבת.